

VĚSTNÍK

Cs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK

XXXV

VÍDEŇ,

LISTOPAD 1988

ČÍSLO : II.

Itala's se, malý má!
Kde mi Pán Bůh místo dává:
Na Oujazském hřbitově
mim ja hůžko hojové.
Místo přine prachových
trachů trisek horových
Zvony budou pěkně
hřmát
a má hlava bude
svátá ať

KYTIČKA NA HROB DÍTĚTE.

Milé děťátko, spládlce
v hrobě svatém na poli!
V našem srdci stesk a žal je,
tebe již nic neboli.

Při vzpomínce na tě tihne
mysl naše v slunnou výš:
za tebou nás láska vábí
vzhůru odsud -- tam, kde dlíš.

Sklívan k modru nebe vzlétne.
až se kraj zas rozjaří,
zazpívá ti, dítě zlaté,
slunko rov tvůj ozáří.

Tato láska na rakvičku
házela ti bílé květy:
dřívější navždy skolébáno
v jeho vůni naposled.

V. M. Bůlský:

Z nesnesitelných temnot toužil jsem po světle.

(K svátku Dušiček.)

Je známo o Italech, že věnují obzvláštní péči místům, kde odpočívají svůj věčný sen jejich drazí zemřelí. Italské hřbitovy tonou v záplavě květin, které zdobí hroby po celý rok. Ital rád a často chodí navštěvovat hroby svých příbuzných a známých. Hřbitov je místo, kde duše člověka je obzvláště přístupná vážným myšlenkám o krátkosti pozemského života a o neznámé věčnosti. Sem vodi Italové své děti a učí je posvátné úctě k hrobům. Stává se pak často, že když dítě dospěje a octne se snad na šikmé ploše, že myšlenka na ticho hřbitovní, kde slyšelo vyprávět od svých rodičů o spravedlnosti Boží v daleké věčnosti, ho zachrání před hříchem.

Navštívil jsem jednou jeden z městských italských hřbitovů a tu, když jsem přišel ke konci hřbitova, uviděl jsem docela v rohu pěkný pomník, který zaujal moji pozornost. takže jsem přistoupil blíže, abych si přečetl jméno toho, který v hrobě odpočívá. Venalezi jsem jména. Na pomniku byla jediné tato slova: Z nesnesitelných temnot toužil jsem po světle. Slova byla psána německy. Počal jsem se ihned zajímat o tento hrob a tu jsem se dozvěděl od mého průvodce krátký životní obraz toho, jenž v hrobě spal.

Byl to mladý inženýr. Rodiče je-

ho byli zámožní a jejich jediný syn, který vyrůstal pod hřejinými paprsky převelké lásky svých rodičů, dospíval v mladíka, uvyklého dostávat vše, co si jen přeje. Přes to, že způsobil rodičům zármutek občasným klukovským kouskem, nesnažili se rodiče nějak vážně ho napomenouti, ač mohli vědět, že mladý stromek se nejlépe ohýbá. Rostl v blahobytu a radostech, do kterých ho zaspělila společnost jeho kamarádů, žil vesele a bezstarostně. To si mě náboženské výchovy, které bylo za seto v jeho srdce v mladických letech, dávno bylo udušeno.

Když však ukončil svá studia a stal se inženýrem, tu bylo možno pozorovat u něho okamžiky vážného nazírání na smysl života. Viděl jsem ho několikrát, kterak zvolna prochází hřbitovem s hlavou sklopenou a pročitá verše na pomnících. Jakási bolestná touha zračila se v jeho obličej. když se díval na malé děti, které klečely u hrobu a se modlily. Jeho duch zalétl do let dětí. Jeho duch zalétl do let dětí. Když i on se modlil a cítil se při tom šťasten. Myšlenka na tyto šťastné okamžiky dětství vhrzku byla zatlačena rouhavými výroky kamarádu, kteří pohrdali náboženstvím i Bohem. Spěchal do veselé společnosti, aby ohlušil vzpomínky na nevinne mládí a tam s lehkými kamarády zapomněl na vše.

Spědomí se nedá ohlušit trose. Poznával štěstí, které dává člověku pevná víra, ale bohužel poznával to na jiných, sám na sobě to nemohl poznati, vášně jeho byly příliš mocné. Přicházely na něho chvíle děsného duševního rozpoložení, v kterém toužil po čisté pravdě, toužil žiti v souladu s příkazy Božími, ale když zas a zase ho společnost svedla na cestu zla, tu se v něm projevoval odpor proti pravdě. Nechtěl, aby byl Bůh, přál si, aby nebylo Toho, který má trestat jeho hříchy. Nemohl se odpoutati od špatných kamarádů, ačkoliv kdyby to byl učinil, byl zachráněn.

Vida, že nenalézá jeho srdce touženého klidu, umínil si rozloučiti se se světem. Zastřelil se.

Tehdy zašel ještě na hřbitov. Byl den Dušiček. Klekl u hrobu svých rodičů, ozářeného světélkem, které rozžehla neznámá ruka. A když se vyplakal, zdálo se mu, jako by k němu z hrobu mluvil známý hlas: »Proč chceš z temnoty do nové tmy? Proč nechceš k Světlu, jehož obrazem je každá svíčka, zářící dnes na hřbitově?»

I inženýr se náhle probudila touha žít a probojovat se k tomu světlu. Slíbil to svým drahým u jeho hrobu. 1 zůstal svému slibu přičinu jeho obratu, mohl ji číst za 26 let, po krásné smrti inženýrově, na jeho pomniku.

Z nesnesitelných temnot toužil jsem po světle.

dnes ve svátek sv. Václava vděčně vzpomínáme, že kníže sv. Václav je především světec a mučedník, hlavní patron českého národa. Jeho postava je zároveň živým symbolem naší národní svébytnosti a také symbolem české státnosti. Proto si i o letošních oslavách jeho svátku zvláště poutí k jeho hrobu v pražské katedrále v neděli 2. října připomeneme i blížící se výročí našich novodobých dějin, sedmdesát let od vzniku samostatné Československé republiky. Církev není lhostejná ke společenskému dění. Být dobrým křesťanem, to znamená víc, než být jen zbožným, slušným člověkem v soukromém životě. Být solí země a světlem světa, to znamená také nést odpovědnost v životě občanském a národním, nestarat se jen o sebe, ale mít na zřeteli dobro celku.

Druhý vatikánský koncil promluvil o službě církve současnému světu a zejména o úloze laiků na tomto poli jasnými slovy. V konstituci "Radost a naděje" čteme:

Vlastní poslání, které Kristus své církvi svěřil, není sice rázu politického, hospodářského

nebo sociálního. Cíl, který vytkl, je rázu náboženského. Přesto však právě z tohoto náboženského poslání vyplývají úkoly, světlo a síly, které mohou sloužit vybudování lidské společnosti podle božího zákona. Síla, kterou je církev schopna vlévat dnešní lidské společnosti, záleží v oně víře a lásce, které byly uvedeny v život, a nikoliv v zevnější nadvládě, vykonávané čistě lidskými prostředky. Protože se církev kromě toho svým posláním a svou podstatou neváže na žádnou určitou formu lidské kultury nebo politický, hospodářský či sociální systém, může být pro tuto svou všestrannost, všeobecnost, těsným pojítkem mezi různými lidskými společenstvími a národy, pokud o všem jí budou důvěřovat a skutečně uznávat její opravdovou svobodu, nutnou k plnění tohoto jejího poslání ... Církev si nic vroucněji nežádá, než aby mohla sloužit pro dobro všech a rozvíjet se svobodněji pod jakoukoliv vládou, která uznává základní práva osoby i rodiny a požadavky obecného blaha (Radost a naděje, kap. 42).

V tomto duchu chceme i my, katoličtí věřící Československa, pracovat pro dobro celé společnosti, obohacovat její duchovní a mravní život o nezastupitelné hodnoty křesťanství, pomáhat při uzdravení bolestných a znepokojujících společenských jevů a přispívat k porozumění mezi lidmi různých přesvědčení. Usilujeme o čestný dialog s představiteli státu o možnostech plnějšího rozvinutí života církve v nových podmínkách, a tím i o prohloubení její služby celku společnosti.

Pozdravuji vás všechny k svátku našeho patrona sv. Václava v prvním roce velikého díla Desítiletí mravní a duchovní obrody národa. Na přímluvu všech nebeských ochránců naší vlasti vyprošuji vám i celému národu a celé naší zemi požehnání.

Váš

František kardinál Tomášek
arcibiskup pražský
primas český

(Z Oběžníku arcibiskupství pražského č. 10/88)

Uloženo kněžím k přečtení při mši sv. o svátku svatého Václava.

SIROTEK NA HROBĚ MATČINĚ.

Ach, máti, ranami mne zasypali
a mému pláči jen se vysmáli.
Kam v tmavé noci bez hvězd mohu jíti,
než k tvému rovu svými se žaly?

Ty dívá bouře, zmlkni, jinak matka
snad ani neuslyší dítě své,
na její hrob já schýliti se musím,
vždyť vichr slova téměř od úst rve.

Tys byla vždycky plna vlídné lásky,
když jsi mne na svém klíně chovala,
však jedno, matičko má, nepochopím,
proč, ach, proč s sebou jsi mne nevzala?

Což není v rakvi místa vedle tebe?
Já s malým místečkem se spokojím!
Ach, máti, jak bych přivinul se k tobě,
ó, promluv z hrobu hlasem laskavým!

Však rovy mlčí, nepropustí slova,
zvuk hlasu tvého, ach, tak dalek jest. —
ó, půjč na chvíli andělská mně křídla,
bych mohl k tobě, matičko, se vznést.

Ó, z rána jistě perutě zde najdu,
bych mohl zaletěti v jasnou výš,
a záhy budu rajske písne pěti
a s tebou sdílet máti, blaha říš!

Pro podzimní mlhy letní obrázek.

Horký dech kvetoucí přírody... Ptáci trillují svůj polední chorál, drobný kostelní zvonek vyzvání Anděl Páně, plá slunce — a na jasně zeleném koberci trávníku zpívají vlčí máky svoji rudou píseň kypivého léta. V polích je ticho, jen v dálce zahucí vlak, vězní hodiny ve víscce odbíjejí přecházející čas — a na lukách zpívají vlčí máky jásavou píseň mládí. A v mírném tanci jejich not mění se v oživlé makové panenky, jejichž sukničky zavíří při muzice, a v zápomnění na denní starosti jásají v upřímném veselí.

A právě taková maková panenka dala vznik svým ostatním rudým družkám, jak vypráví stará pohádka...

Byl stejně horký den jako dnes a osamělou lůčnou kráčelo děvčátko v červených šatečkách s černým krejzlíkem okolo krku a s košíkem makových koláčů v ruce ku vsi. Byla to výslužka z posvícení a panenka vzpomínala dosud s mírným úsměvem v tvářičce na tanec s jedním velmi milým selským synkem... Šla a zasněným znakem hleděla vpřed, takže si ani nevšimla drobné stařenky, která se k ní tiše přiblížila. Taková shrbená suchá babička, žilnaté ruce, vybledlé oči a řídké bílé vlasy... Stejně tiše, jako se objevila, tak i prosila překvapené děvčátko o kousek chleba. A dívka s červenou sukénkou bez váhání nabídla stařence celý košík makových koláčků — vždyť jí bylo kol jejího dobrého srdečka tak lehce a vesele! S vděčným úsměvem jí babička děkovala — tu však náhle zavanul větrík, neznámá v okamžení zmizela a košík, který již držela v ruce, padl k zemi a koláčky se rozkutálely po smaragdově zeleném trávníku. A div divoucí — makové koláčky se mění, mění — a za chvíli bylo místo poseto zvláštními kvítky, podobnými rudým šatečkám ohromného děvčátka.

JUDIT

Foto: Kat. svět

A tak vznikly prvé vlčí máky...

Zase je poledne, po kraji ticho, pracující lidé odešli s polí do svých domovů — a na lukách v lehkém vánku se prohýbají stvořily bílých kopretin a rudých vlčích máků.

A zas přichází děvčátko v červené sukénce, sklání se k pestrým kvítkům a uvíjí z nich malou kytičku. Pak lehkým krokem kráčí k bílým Božím Mukám, klade kvítky pod obrázek a zbožně kleká s tichou modlitbou na rtech.

Masarykovy myšlenky.

(Z díla K. Čapka „Hovory s T. G. Masarykem“).

O náboženství a církvi.

Kdybych vám měl přesně říci, co na mě v mládí z katolicismu nejvíc působilo, tož jsou to tyto věci: předně živější transcendentism, pak katolický universalism, ta mezinárodnost a světovost. Potom ten energický duch propagandy a misijnářství. Pak máte to úsilí o jednotný názor na svět a na život. A konečně na katolicismu imponuje jeho církevní organizace a autorita.

Náboženství jest podstatným prvkem duchovního života a kultury.

Kdo by neznal obsahu křesťanství, byl by cizincem na naší kulturní půdě.

Náboženská krise je všeobecná, je i v rodinách; obyčejně vidíte, že otcové se chovají nábožensky vlažněji než matky — dítě má dojem, že náboženství je jaksi pro ženy a děti a proto je shazuje, jak začne dospívat.

Nedovedu si představit našeho člověka, který by rostl bez poznání Ježíše a jeho učení.

Nevěřím, že se, jak to chce Haeckel, množství živočichů vyvinulo z několika praderhů nebo dokonce z praderhu jednoho. Držím se hypotese stvořitelské.

O výchově mládeže.

Hlavní věc jest: mít děti rád, umět se vmyslet do jejich duševního života, který jest spíš konkrétní a obrazný, než abstraktně vědecký; připínat poučování k tomu, co děti vidí konkrétního ve svém okolí.

Takové dítě v Americe je volnější než v Evropě, je naivnější a prostší ve styku s dětmi a dospělými, nebojí se dorostlých, vidí, že i oni jsou mezi sebou upřímní.

Ne slepá autorita rodičů, ne pasivní poslušnost dítěte, vymáhaná věčným okřikováním a hubováním, ale výchova příkladem.

Autorita učitele má spočívat na rozdílu věku, na jeho převaze ve všech věcech vědění, praxe a charakteru.

Učitel má se státi dítěti kamarádem.

Ad vocem knížek pro děti: my si říkáme národ Komen-ského a máme tak málo literatury pro děti a ještě méně té dobré.

Reformovat výchovu dětí znamená reformovat výchovu dospělých.

Výchově hochů chybí u nás pěstování samostatnosti, sebevědomí a čestnosti.

O našem národu.

Jen si uvědomit pořádně naše národní dějiny: já nevím, které jsou na světě větší.

Když něco pořídí malý národ se svými malými prostředky, má to zvláštní a nesmírnou mravní cenu, jako ten vdoví groš.

To je problém našeho malého národa: my musíme dělat víc než jiní a být šikovní; ale kdyby někdo na nás šel s násilím, tož nedat se! Nedat se, to je všechno.

Je chyba, že podceňujeme, co jsme a co je u nás.

O přátelství, lásce a manželství.

Přátelství pro mladého člověka je stejně silný cit jako láska.

Láska, láska silná, láska pravá, láska muže a ženy, pohlavně nezkažených, je, jak to stojí v Písni Písni, silná jako smrt — je silnější než smrt, protože udržuje život a rodí životy nové.

Žena nežije jen pro muže a muž nežije jen pro ženu, oba mají hledat zákony Boží a je uskutečňovat.

VEČERNÍ MODLITBA K SRDCI PÁNĚ.

I. VZPOMĚŇ NA POSLEDNÍ VĚCI.

riste ležíš, Bože můj! Uplynul mi tedy opět celý den. Kéž bych byl Tvému Srdci dnes radost způsobil každým úkonem — slovem — myšlenkou. O, kéž bych byl dnešní den ztrávil svalé — byl by mi ziskem pro věčnost!

Věřu, Pane můj, přiblížil jsem se o celý den — věčnosti — a Tvému soudlu! K čemu jsem tu vlastně na světě, když se nepřičinuju, abych se líbil Tobě a tím abych došel do své pravé, věčné vlasti? Skoda — věčná škoda — mého života, není-li pro Boha! Tryskem můj život ubíhá a lůžko připomíná mi můj hrob — tichá noc znázorňuje mi vznešenou zamlklost smrti — a ještě zřetelněji upozorňuje mne spánek, že brzy ulehnu do země, z níž jsem vzol — vždyť jsem dle těla jenom prach a v práci se obrátím (I. Mojš. 3, 19).

Což vim, kolik mi ještě zbývá dní? —

Pro život z víry — Smrt není příjemná. Člověk se jí přirozeně brání. Mnohý se jí děsí tak, že o ni nechce ani slyšet ani na ni myslet. Nic mu to však nepomůže. — Křesťan má velikou výhodu. Má víru v posmrtný život a to mu pomáhá vidět za hrob. Čím má víru opravdovější a hlubší, tím klidněji se dívá do očí společnému údělu všech lidí.

Věda proti víře?

Jeden francouzský volnomyslenkářský list nese na své stránce heslo: „La, libre pensée militante, c'est la science agissante“, což znamená: „bojující volná myšlenka jest tolik co činná věda.“ Chce se tím říci, že věda je proti víře, že člověk učený nemůže věřit. Je při tom při nejmenším hodně domýšlivostí, mnozí si myslí, když tupí a pomlouvají církev a náboženství, že už jsou nad jiné vzdělání.

Že věda není vůbec v žádném rozporu s náboženstvím, dokazuje nedávno zemřelý vědec Marconi, jeden z nejslavnějších a nejznamenitějších mužů posledních desetiletí; to, co se dnes soustřeďuje v našich radiových aparátech, jest rozvinutí geniálního vynálezu Marconioho. Nová doba je — může se říci — ve znamení vítězství rozhlasu. Všechny díly světa, všichni národové, všechny stavy jsou vděčný Marconimu za tento dar. Vzpomeňme si tedy aspoň nejvýznamnější data z jeho života. Marconi se narodil r. 1874 v Griffone u Bologny. Byl od studentských let velkým milovníkem fyziky, hlavně elektromagnetismu. Dnes se překonávají tisíce kilometrů; on se musel s počátku spokojit několika stovkami metrů. A nebylo k jeho práci důvěry. Jeho houževnatost však byla odměněna zdařilými pokusy. Jakou měl radost, když mohl bez drátu telegrafovat i tři kilometry daleko.

Nyní nastává doba ještě skvělejších pokusů — pomalými krůčky blíží se k cíli. Britské ministerstvo pošt pomáhá a tak vzniká v Anglii Marconioho společnost. Finančně zajištěn, odjíždí r. 1901 do Ameriky, kde postavil prvou zámořskou přijímací stanici na New Foundlandu. 12. prosince zachytil první smlouvenou značku z Anglie. Svět přesvědčil, ale nestačilo to. Až teprve elektrolytický detektor, Poulsenův oblouk, elektronová lampa, vynalezená Edisonem, pomáhají k rychlému vítězství.

Nobelova cena za fyziku v roce 1909 odměňuje jeho práci. Nové rekordy v přenosu na dálku, až konec světové války přináší triumfální vítězství: Anglie—Australie se dohodou bezdrátově.

I KDYBY NEBYL BOH

Olga Valeská

I kdyby nebyl Bůh,
po smrti holé nic,
člověk by stvořil si nebe.
Svou vůlí.
Člověk svou vůlí by obrátil lid
trudného Měsíce.
I kdyby nebyl Bůh,
i kdyby nebylo nebe.
Svou vírou v sebe.

Pro život z víry — Život není zábava ani dobrodružství. Život je velmi náročný úkol. Každý se na něj má připravit už v mládí. Kdo mládí prožije bezcharakterně a snadno ruší dané slovo, nebude nikdy dobrým manželem. Sobecké povahy se pro manželství nehodí. Pravá láska se dává a nehledá sebe.

V roce 1933 zastupoval Marconi Itálii na světové výstavě v Chicagu. 2. říjen t. r. byl nazván v Americe „Marconi's Day“ (Den Marconioho). Marconi zařídil též Sv. Otci vysílací stanici a tím učinil slova Sv. Otce nám tak blízká.

Můžeme být na Marconioho brdi. Marconi byl opravdu činný učenec, proti němuž mnohý volnomyslenkářský „vědec“ zůstane pouhým trpaslíkem, a přece byl hluboce věřící katolik. Památný je výrok Marconioho, který jednou pravil: „Jest tisíce věcí, které se mohou koupit za peníze, vyjma zdraví a víry v Krista.“

Co se týká vědy, řekl: „Věda může mnoho hádanek přírody rozluštit, věda však nemůže vysvětlit velké tajemství lidského bytí, na to nemůžeme dát řádnou odpověď bez víry. Věda by měla podivuhodnou rychlost hvězd a planet, prozkoumala nevyslovitelné hloubky, měla pramaličké atomy, umožnila nám přes nekonečně se zdávající vzdálenosti s námi mluvit. Kolik však zůstalo ještě nerozluštěno? Ostrost rozumu, nejdůležitější let myšlenek nemohly nikdy odhalit velké tajemství smrti — největší tajemství pro člověka. My muži vědy jsme dosáhli velkých výsledků, jsou však malicherné a nicotné s přirovnáním s tím, co ještě čeká na objevení. Víra, jen sama víra ve všemohoucího Stvořitele, jehož vládu musíme uznati, nám může pomoci hledět v oči velkému tajemství života a smrti. Jest tolik bezbožných ve světě. Jim mohu říci, že není žádného štěstí bez víry. Jest omyl říci, že náboženství a víra nemohou nikdy jíti společně, neboť jsou hranice, přes které nám pouze víra může pomoci.“

Tato hluboká slova potvrdil příkladným vyznáním. „Jsem brdý na to, že jsem křesťanský člověk, v Krista věřící člověk. Věřím v moc modlitby. Věřím v ni nejen jako křesťan, jako katolik, nýbrž též jako vědec. Aparát může vysílati vlny až k hranicím země, lidský duch však může vysílat modlitbou vlny až na věčnost, vlny, které před Bohem dosáhnou svého cíle... Vždy jsem věřil, že Bůh úspěchy, které propůjčil mé činnosti vynálezce, učinil mne nástrojem své vůle, bych vydal svědectví o jeho Božské moci.“

Podle slov Sv. Otce Marconi asi předvídal svoji smrt; v sobotu před svou smrtí prosil Sv. Otce o audienci, k níž nebylo žádné zvláštní příčiny — a požádal o požehnání pro sebe a svoji rodinu.

Papež si Marconioho velice vážil a přál si, aby některá z vatikánských ulic nesla jeho jméno. Když byla Sv. Otci oznámena jeho smrt, neskrýval hluboké pohnutí a hned se odebral do své kaple.

Svět ztratil jednoho z největších geniů a církev ztratila věrného syna.

TICHÁ CHVILKA

„... ZÁDNÝ Z VÁS, KDO SE NEZŘEKNE VŠEHO, CO MÁ, NEMŮŽE BÝT Mým UČEDNÍKEM.“
Luk. 14. 33.

Tvrďá podmínka! Angažuje-li se kdo ve sportu, jsou podmínky úspěchu stejné tvrdé. Cvičit, cvičit, cvičit! Chce-li být někdo dobrým umělcem, musí obětovat všechno, aby dosáhl dokonalosti. I přechodnou popularitu. Nebylo málo učenců, kteří se vzdali rodinného života, protože chtěli věnovat čas bez omezení vědě.

A co je sport, umění, věda proti lásce k Bohu a skrze lásku k Bohu i lásce k člověku, Bohem tak milovanému? Koho povolal Bůh k svátosti manželství ví, kolik obětí musí přinést, aby povahy do sebe zapadaly jako ozubená kolečka, aby se netřely, neskřípaly. Kolikrát musí k vůli dítěti — nemocným, prožívajícím své dětské krize, potřebujícím pomoc při učení — zavřít televizi, odložit knihu, oddílit návštěvu! Kolikrát musí ovládnout hněv a v klidu si pohovořit s dítětem! Jak těžké je stát se partnerem dorůstajícího doerce či chlapce, ovládat netrpělivost při pohledu na jejich vzor a uvědomit si, že vzor je jen projev bezmocnosti, bezradnosti kolísajícího mláděte.

Jiného povolal Bůh ke kněžství a chce, aby se svému duchovnímu otcovství, svým duchovním dětem, věnoval cele a věrně. Zradí-li nás, své děti...? I když je jeho poslání posvátnější, neboť jen skrze kněze rozdávat Bůh svůj život ve svátosti Oltářní, je rodičovské poslání stejně záslužné, stejně důležité. Největší procento mladých zločinců, nemanželských matek, je z rozvrácených rodin.

Obě poslání žádají připravenost k oběti. Hovoříš s mladými přáteli a volají tě k umírajícímu — musíš jít, duchovní Otče. Posloucheš hudbu v rozhlase a rozplác se dítě — musíš jít, maminko! Chcejí po tobě něco, co si nesrovnává s posláním věrného kněze? Musíš odmítnout! Na odchod tě čeká vězení, na Západě posměch! Zalíbí se ti jistě žena, jiný muž, než kterým jsi slíbil věnost — musíš říci pevně a rozhodně „NE“!

„Říci se všeho“ znamená připravenost k oběti pro Toho, kdo nás nesmírně miluje. Připravenost k oběti znamená cvik, opatnost, bdělost, modlitbu. Jinak zůstaneš troskou bez páteře, která zničí své poslání — ať rodinné nebo kněžské! Stavíš totiž do středu svého života sebe, ne Boha a skrze Něho a pro Něho druhé lidi.

Zdá se, že poslání křesťana je těžké. Ale jakmile řekne rozhodně a pevně ANO, pozná, že jsou pravdivá slova Pána: „Můj kříž je lehký a mé břemeno je sladké!“ Nezapomeňme, že Bůh nás neuvěřitelně silně miluje — vždyť k vůli nám poslal svého Syna na svět, aby se dal ponížit, umčít — ale také aby nás učil pravdě. Nikdy nám nenaloží těžší břemeno, než můžeme s jeho pomocí unést.

Ať neseme kříž manželský nebo kněžský či kříž svobodného stavu, jsme šťastni, že má náš život smysl, že náš život už není prázdnota a zmatek ničivého NE, ale plodné, líbezné ANO — OTČE!

Ve světle víry — Z Pisma svatého víme, že Bůh od počátku vyňal člověka vzhledem k jeho duši ze zákona smrti, ale hřích způsobil, že byl člověk vrácen pod zákon smrti. Píše o tom apoštol Pavel: „Skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni (v tom jednom) zhřešili“ (Ř 5, 12).

Bohu díky smrt neměla mít nad člověkem věčnou vládu. Bůh ve své dobroti ustanovil, aby jeho Syn svou smrtí na kříži vládu smrti zlomil a aby svým vzkříšením člověku umožnil cestu k novému tělesnému životu. Apoštol pokračuje: „Jako jedině provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život“ (Ř 5, 18).

Sejdou s očí, sejdou s myslí...

V.C. — Nikdo na světě snad nemá takový osud, jako právě filmová a divadelní herci a umělci, kteří žijí jen potud, pokud jejich výkonu plní a dovedou plnit domy a strnávají zájem. Nemusi to být vždy právě smrt a vážnější choroba, která přetrhne kariéru a ozeštupnou linii umělce, aby snad již zítra též herec byl zapomenut a propadl nezájmu vřikavé veřejnosti, obecnosti a davu. Zapomíná se příliš brzy a příliš často a ti mladí dovedou zaujmout místa starých, zastoužilých umělců. A přece se vytýká třeba našemu filmu, že má stále tytéž tváře, žádné nové lidi, nikoho nového. Zapomíná se, že Pešek, Haas, Mandlová, Hanna Vitouš, pak Trgl a celá ta eska-dra mladších, tu že tu ještě očera nebyla a nebyla o žádném směru známa. A co Jiřina Štěpničková, řada nových, jiných, vypracovaných se kumstýřů? Blanka Valeská, Lída Baarová, Slávka Doležalová a jiné o jiné... Co s těmi?

S hercovým odchodem odchází i jím vytvořené postavy.

Na stříbrné kouzelné ploše kin pak s jeho stínem mizí i jeho památka. Právě, že se občas vzpomene, že zde byl Valentino, Milton Sills, Lya de Putti, že zde byl Leon Chaney, Wallace, Reid senior a Barbera le Harr, že zde byli i jiní a neméně slavní, přece jen ale... dnes žije jen matka, nic neznamenající vzpomínka, trochu toho, co včera bavilo a co dnes nenechá se s kinematografií a dnešními výkony herců jinde, nežli v retrospektivních představeních uodět...

Sejdou s očí, sejdou s myslí.

Jak je to pravdivé a opravdové právě u umělce. Filmaři mají alespoň v jistém směru plus, zůstane zde jejich stín, ale — ale diadelenici, umělci a herci z diadla? S jejich odchodem odchází i jejich výkon a jejich památka, po níž nám zbývá hrstka věnců, stuh a matných, více méně jasných a lichotivých vzpomínek a snad uznání v referátech denních listů a ve výstřích. Nic jiného a nikde jinde...

Pokuste se ozít herci jeho nejúčinnější prostředek... to jest jeho gesto a proměňte ho v recitátora, o nic jiného.

Herec... tof gesto. A pokud toto gesto žije, žije herec. Děle nel

Byli, nejsou, přestávají být.... Toť úděl umělců.

SLUNEČNÍ ZÁHADA

Viděly matku Boží!

Církevní úřady byly - jako obvykle v takových případech - velmi zdrženlivé. Je-li to pravda, ať to Matka Boží sama dokáže. Panna Maria to také dokázala. Při posledním zjevení - 13. října 1917, se ukázal slibovaný zázrak a potvrdil, že děti mluvily pravdu.

Ten den se nahnuly do doliny Cova da Iria desetitisíce lidí: věřící i nevěřící, volno-myšlenkáři, prostí venkované i posměváčci, novináři...

Zázrak nikdo - snad s výjimkou pokorných, prostých věřících - vůbec nečekal. Naopak, většina lidí se těšila na neúspěch a nový důkaz toho, jakými "podvody ujařmuje katolická církev nevědomý lid."

Dalo se do deště. Pršelo tak hustě, že se dolina proměnila v jedinou obrovskou blátivou kaluži. Někteří lidé se zvědavostí a zlonyslností, jiní s růžencem v ruce čekali....

Přesně ve dvanáct hodin přišla Matka Boží a hovořila s Lucíí. Její poslední věta zněla: "Řekni lidem, aby už neuráželi Pána Ježíše, který je i tak mnoho a těžce urážen."

Pak ukázala na slunce. A stala se podivná, nevysvětlitelná věc....

Náhle přestalo pršet. Mraky se rozestoupily a slunce se začalo točit jako ohnivé kolo. Tento podivuhodný zjev se opakoval třikrát. Slunce metalo na všechny strany fantastické barevné pruhy světla. Najednou se řítilo k zemi.

Z nesčetného množství hrdel se vydral výkřik hrůzy. Lidé nedbali bláta, padali na zem a prosili o smilování Boží. Slunce se pak vířivým pohybem vrátilo opět na své místo do prostoru.

Tuto mimořádnou událost popisoval velmi podrobně portugalský tisk, novinářů bylo na místě víc než dost. Byly také uveřejněny fotografie diváků, osvětlených světlem. Zajímavé na nich je, že lidé se nečívají jedním směrem, jakoby každý viděl slunce na jiném místě, nebo jakoby někdo sledoval pohyby slunce rychleji, jiný pomaleji.

Tento zjev se sluncem dosud žádná hvězdoznačka nevysvětlila. Protože jej viděli i nevěrci, kteří jej neočekávali a vidělo jej příliš mnoho lidí, nemůže se jednat o hypnosu - kdo by také hypnotizoval? - tím méně o autosugesci.

Jde však o něco jiného. Matka Boží nepřišla nadarmo. 7. listopadu vypukla v Rusku velká říjnová revoluce - vzpoura proti Bohu. Matka Boží přišla včas, aby varovala lidstvo před odpadem od Boha a tím ho zachránila před katastrofou. Volá nás k sobě, ke svému Božskému Synu - prostřednictvím tří dětí ve Fatimě.

Není to pohádka. Je to historická událost, doložená fotografiemi. Kdo ovšem nechce, věřit nemusí.

Slova Matky Boží: "Modlete se, vraťte se k Bohu, dělejte pokání" znamenají: změňte své smýšlení! Je to stále časová výzva ke každému z nás! Uvažujme: vážili bychom si takového člověka, jako jsme my? Obdivovali bychom ho? Vzáli bychom si z něho příklad? Ti, kdo mají zkušenosti sami se sebou, vědí už bezpečně: BEZ BOHA TO NEJDE!

Dnes je Fatima světoznámým poutním místem. Místem modlitby, místem pokání, místem, z něhož se volá k Bohu.

Portugalští věřící tam putují pěšky mnoho set kilometrů. Když jsem na silnici předjížděl tyto skupinky opravdových poutníků, skoro jsem se styděl, že se vezu autem.

Měli jsme to štěstí, že jsme tam prožili právě šedesáté výročí zjevení, t. j. 13. září. Asi třicet tisíc poutníků zaplavilo prostranné náměstí před basilikou naší Paní Fatimské. Hluboce na nás - a na každého - působily projevy živé víry a vroucí zbožnosti. Člověk přímo cítil, že na tomto místě modlitbě je Bůh a Matka Boží.

Sloužil jsem mši svatou přímo na místě zjevení, v malé kapličce na náměstí. Slouží se tam mše svatá každou půlhodinku. Stífdají se zde kněží a skupinky poutníků z celého světa. Česká bohoslužba tam byla devátého září.

Fatima je víc než poutní místo - je to místo, kde se duše setkává s Bohem. Matka Boží sama ji k Bohu přivede.

Doufejme, že se tam ještě jednou ze Švýcarska podíváme - a že nás bude víc, kteří se pomodlí na tomto posvátném místě. Zatím nezapomínejme na výzvu Matky Boží, která zazněla z Fatimy do celého světa: **MODLETE SE! MODLETE SE RŮŽENC! DĚLEJTE POKÁNÍ!**

Uvidíte, že brzo budete také cítit přítomnost Boží ve svém srdci a že mnohé bolesti a starosti se zmenší nebo zníží úplně.

P.J.Š.

Hledala a našla jsem.

Proč žiji, tak ptala jsem se, než našla jsem cíl svůj - Tebe, ó, jak bloudila jsem mnohdy, vždyť svět mě učil znát jen sebe.

Jako v temnotách jsem byla stále, a světlo toužila jsem znát, kdo ukáže a povede mě, kterou cestou bych se měla dát?

Cestiček tu všude mnoho, zdají se tak krásné nám, však blíže pohlédnem-li, zříme, že mámení jsou čirý klam.

Jsou jako bludičky, které vedou tě, když ve tmě nalezáš se, však běda tomu, kdo je poslechně a jich klamným světlem vésti dá se.

Konec jeho? Již známý nám, tam v bažinách kdesi, smrt hrozná, neuprosná, — — čeká naň. — —

Já hledala jsem právě Světlo a ne bludiček matný kmit, já hledala a našla ho, Ježíše Krista — můj zářný svět.

Jirka Dobromilská

JEN ZRNKA PISKU

Karla Jirásková

Umrtvené postavy živé — sliny

oči zasklené slupkou lhostejnosti

Zrno pisku je každý z nás

Vítr je mocná instituce

síly práva a zákona

Zrníčka rozprášená do izolovaných spár

schoulená v uličkách

předkávají svůj čas bytí —

BRÝLE.

Dědeček má brýle, vidí na tři míle.

Vidí, vidí, co kde sklídí — na políčku u vody, spočítal si jahody.

Vidí, vidí, kdo ho šidí — chytil na nich Matěje,

Matěj už se nesměje,

už ví, že ty brýle

vidí na tři míle.

KRISTOVO KRÁLOVSTVÍ

Poslední neděli liturgického roku, který končí většinou před začátkem prosince, slavíme svátek Krista Krále. Letos připadá tento svátek na den 23. listopadu.

Během posledních 10-ti let bylo při této příležitosti mnohé psáno o království Kristově v našem věstníku. Věstník se však dostává do rukou také mnoha lidem, kteří v Krista nevěří nebo Ho téměř neznají. To platí především o nově příchodcích krajaních, kterým je náboženství většinou buď neznámou nebo lhostejnou záležitostí.

Avšak nejen jim, ale i všem ostatním lidem, pokud nežijí v nějakém království, mohou znít slova o Kristově království při

nejmenším archaicky.

Přesto však Kristus je k r á l e m v nejvznešenějším smyslu. Před Pilátem sám prohlásil: "Ano, já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdy. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas".

Království Kristovo se vztahuje na celý vesmír v duchovním i hmotném stavu. "Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi" /Mat. 28, 19/. To předpokládá, že uznáváme Kristovo Božství, jak to vyžadoval od svých následovníků: "Neboť Otec nesoudí nikoho, nýbrž veškeren soud odevzdal Synu, aby všichni otčili Syna, jako otčí Otce. Kdo nectí Syna, nectí Otce, který Ho poslal..." /Jan 5, 22/. "Filipe, kdo vidí mne, vidí i Otce. Jak to, že ty praviš: 'Ukaž nám Otce?' Nevěříte, že já jsem v Otci a Otec je ve mně?" /Jan 14, 9/.

Kristovo království se také vztahuje na jeho Církev, která je "tajemným Tělem Kristovým". Od dob apoštolských si někteří lidé dělají nárok na založení své církve, svého náboženství. A je až neuvěřitelné, jaké množství lidí dovedou získat pro své učení. Dovolávají se při tom Krista a osvojují si autoritu, kterou upírají Kristově Církvi. Budou jejich slova a sliby platit také na věčnosti?

"Mnozí mň řeknou v onen den: 'Pane, copak jsme v tvém jménu nepronarokovali a v tvém jménu nevymítali zlé duchy a v tvém jménu nečinili mnoho zázraků?' A tehdy jim prohlásím: 'Nikdy jsem vás neznal, pryč ode mne, pachatelé nepravosti.' " /Mat. 7, 22/.

Kristovo království - ať už je vztahujeme na věčnost nebo časnost - je královstvím lásky, pokoje a míru. Kdo se dobrovolně podřizuje jeho vládě, /sám nás k tomu nemutí, ačkoliv by mohl/ ten se zároveň stává účastným na jeho království, neboť "Bohu sloužit znamená kralovat". Kralovat i nad sebou samým. Tak mnozí, kteří se nijak nesnaží se podříditi jeho vládě, jeho vůli, jeho příkázáním, se stávají otroky svých vášní, otroky drog, despotů a zlosynů.

Kralovat znamená smět používat darů jeho království, moci přijímat jeho svátosti, kterými dostáváme nebo rozmnožujeme v sobě nadpřirozený život, být živou ratolestí na vinném kmenu, kterým je Kristus, být údem jeho tajemného těla. - To jsou pravdy a slova, ke kterým mnozí neznají klíče, avšak "kdo hledá, nalezne a kdo tlouče, tomu bude otevřeno" /Mat. 7/.

Boží příkázání — Bůh bere soudržnost lidské rodiny do ochrany svým devátým příkázáním: «*Nebudeš dychtit po ženě svého bližního!*» (Dt 5, 21). V něm se zakazuje mužům, aby

toužili po cizích manželkách, a ženám, aby toužily po cizích manželech. Lidé svobodní nebo ovdovělí si smí hledat životního partnera jen mezi svobodnými nebo ovdovělými. Ženatí a vdané jsou povinni zachovávat si vzájemnou slíbenou lásku, také úctu a věnost až do smrti. Tak to žádá dobro jejich i dobro jejich dětí.

Ježíš Kristus chce, aby si byli manželé věrni i v myšlenkách a aby si nedovolovali hříšné tužby. Řekl «*Každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zhrěšil ve svém srdci*» Mt 5 28.

PRAVIDELNÉ ČESKÉ BOHOSLUŽBY SE KONAJÍ V KOSTELE PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ (MARIA AM GESTADE) V PRVNÍM OKRESE, SALVATORGASSE, KAŽDOU NEDĚLI A VE SVÁTEK VŽDY OD 8 HODIN DESETI MINUT A OD 11 HODIN.

P. JOSEF NOVOTNÝ

NA DUŠICKY

NA SHLEDANOU!

(Ke dni 2. listopadu.)

Ó věrné dušičky, dřív s námi spjaté ve slasti, žalu, v zlé i dobré chvíli, jak často teskná vzpomínka k vám pílí, však nitro naše důvěrou je vznaté, jež mocně sílí vědomí v nás blahé: My opět jednou spatříme vás drahé!

Pro Kristovo na kříži utrpení, pro Srdce Ježíšovo, láskou žhavé, jež neopustí těch, kdož víry pravé skvost nade všechno ve světě si cení, my věříme, i když se světy zřítí, že světlo shledání nám jasně svítí.

Den dušiček nám v srdce pokoj lije a zármutek náš v těchu zlatou mění, že dočasné je pouze rozloučení se všemi, které chladný rov dnes kryje. My těšíme se připovědí danou a zbožně důvěrujeme ve shledanou!

Hrob zbavuje jen pozemských všech strastí, jsa přibýtkem až do onoho času, kdy za vzkříšení radostného jasu se odeberem do své věčné vlasti. A proto v listopadových dnech kanou nám se rtů vroucí prosby: Na shledanou!

DOPISY ZE SLOVENSKA

"Mám za sebou 10 let vězení. Co je přede mnou? Podle lidských měřítek šedá skutečnost, do níž dlouhá léta studii zapadnou jako do moře-nejsou k ničemu. Nesmím totiž pracovat na vinici Páně. Navíc jsem mlčenlivým svědkem hanebných činů jistých kněží, kteří místo aby Církvi sloužili, ji ničí. Ale nejsem pesimista. Ještě pevněji jsem přesvědčen o tom, že Církev čas od času podobné zkoušky potřebuje. Občas to musí postihnout i kněze, aby pravdy své víry znovu vnitřně prožili a naučili se víc činy než slovy svědčit o Kristu. Proto vím, že jeřáb, na kterém pracuji, je mou kazaťnou, na kterou mě Bůh postavil, abych z něj kázal svým spolupracovníkům..."

Slovenský jezuita, trojnásobný doktor, bývalý student na Sorboně.

"Ne každý jde s Pánem celou křížovou cestou. Někteří dojdou k Olivové hoře, jiní k Pilátovi, další před veleradu. Jedněm pomíže Šimon Cyrenský, další potkají soucitné ženy. Mnohé podporuje matka či jiní příbuzní. Každý však musí nést svůj kříž. Pomínejme si navzájem! Budme jeden druhému Šimonem Cyrenským, novou Magdalenou, kamarádem v utrpení. Snad aťra i nás někdo na naší křížové cestě potěší..."

Slovenský kněz, řidič dodávkového auta v mlékárně.

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

27. listopadu 1988 - JOSEF MÁNES

Všechna filmová představení se konají v Tabor Kino - 9 30 (neděle).

SOBOTA 5. LISTOPADU 1988 20 HODIN

VEČER S DRÁHOU

v naší Klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

přednáší
ING. JOHANN KOHEL

ÚSTŘEDÍ JEDNOTY SV. METODĚJE
V NEDĚLI DNE 6. LISTOPADU 1988 V 10 HODIN
se koná

V ČESKÉM KOSTELE NA RENNWEGU

SLAVNÁ MŠE SVATÁ

u příležitosti jubilea

PÁTERA VOJTĚCHA DÁNIŠE

kteřý slaví 56 roků svatého kněžství,
60 roků řeholního života a své osmdesátiny.

ZVEME PŘÁTELE, KRAJANY, CTITELÉ
MARIÁNSKÉ, KTERÉ HO ZNAJÍ PŮL STOLETÍ
Z KÁZÁNÍ NA POUTÍCH V KAASGRABENU.

zve

Jednota sv. Metoděje
Viedeň 3., Rennweg 63

a

rektorát českého
kostela na Rennwegu

STŘEDA 16. LISTOPADU 1988 20 HODIN

BESEDA A ČARDÁŠ

Nácvik národních tanců v naší Klubovně 1030 Vídeň, Rennweg 63a.

OZNAMUJEM SMŮTNOU SPRÁVU ŽE NÁM

**ZEMŘEL NEOČEKÁVANĚ BRÁTR
STAROSTA ORLA VÍDEŇ II.**

K A R E L R Y B A

**VE VĚKU 78 LET. POHŘEB SE KONAL 25.
ŘÍJNA NA ZENTR. HŘBITOVĚ.**

SOBOTA 3. PROSINCE 1988 20 HODIN

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

v naší Klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

nezapomeněte na dárky !!!

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

Poutě na Kaasgraben – ve Vídni 19,
Ettingshausengasse 1

VII. Odbor JSM. Dne 5. listopadu
1988 v sobotu ve 20 hodin se koná po-
řad »Večer s dráhou« – přednáší Ing. Jo-
hann Kohel v Klubovně Vídeň 3, Renn-
weg 63a. Dne 16. listopadu 1988 ve

IV. ODBOR JSM. Sestra Karolina
Kaiserová, oslaví 26. října 1988 své
100. narozeniny. Přejeme mnoho Bo-
žího požehnání do dalších let!

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Každou třetí neděli v měsíci v 10 ho-
din mládežnická mše svatá s rytmickými
písňemi v českém kostele Vídeň III,
Rennweg číslo 63.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod.
mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhaus-
gasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 ho-
din mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

MARIA AM GEŠTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s
promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň
I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novot-
ného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro:
otevřeno středa a pátek od 17 do 21.30
hodin, v neděli od 9 do 11 hodin. Každý
první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv.
Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kur-
rentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cviče-
ní každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň
II. Blumauergasse číslo 21. – Úřední hodi-
ny tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cviči-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12